

POEMES

Jaume Llorens i Domènech

SOTA L'OMBRA DELS PINS

No oblidem que som humans

Unes mans que ploren,
criden i esgarrifen.
No t'apropes... no!,
gires el cap... i t'allunyes.

El món, dóna voltes,
molta gent es fa estimar.
I d'altres es fan odiar,
per a la fi tots morir.

I cerquem el bosc,
perquè sota els pins,
és on millor... es respira.

Altres cop les mans,
les mans implorant
...tanques els ulls,
i apreses el pas.

És el conte de mai acabar.
La fi, és al teu cor,
quan s'omple de valor
i obris la porta...

I cerquem el bosc,
perquè sota els pins,
és on millor... es respira.

Seguim les mans,
és on hi ha vida. Mira-les!
són mans que imploren
la vida, no ho oblidis.

Unes mans buides,
són tan sols... unes mans.
L... que és la llibertat?
...unes mans entre la vida i tu.

Lluiteu a sang, per omplir
ben ple, el butxacó.
I s'oblida amb facilitat,
quant tens a sobreeixir, la teva part.

...I passen nits...
...i passen dies...
...i passen mesos...
...i passen anys...

Però, dins teu,
encara queda un racó,
un petit racó,
que li agafa tremolor.

I cerquem el bosc,
perquè sota els pins,
és on millor... es respira.

Del lluny arriba
una dolça melodia,
d'una tenora, que refila,
és somni? ...és vida?

Viatjant, sobre estels blaus,
a un llunyà univers,
on hi manca la penombra,
i la paraula és un vers.

Són tots els estels,
fets de pedres lluent.
Mentre el nostre planeta,
tot es torna; fina polseta.

Units per una forta abraçada,
sota una desmesurada
i immensa aurèola,
aturant; la preciosa albada.

No!, no... per favor...
no em despertis.
No em despertis, encara.
Vull que escoltis
amb el cor obert.
I recordar-te;

la deslleialtat de l'home,
advers als seus orígens,
jugant-se s'ha personalitat.
Utilitzant paraules d'amor,
per mercadejar i destruir,
destruir i mercadejar,
fins satisfer sa cobdícia.

P R O U !!!
P R O U !!! , aturem-nos.
Donem fi aquesta cursa,
cursa de folls.
Cerquem un món nou.

Per què volem un guanyador?
no és millor un amic?
obrem amb tots els sentits,
fins satisfer l'ànima.

I cerquem el bosc,
perquè sota els pins,
és on millor... es respira.

I unes mans. Mans
que demanen ajut,
favor, cooperació,
calor, assistència.

Un bon camí sempre
és; l'asfalt de la poesia.
Jo el vaig seguir,
i m'omplí la vida.

Unes mans; imploren.
Amb silenci; supliquen.
No t'apropes, ...no!
gires el cap ...i t'allunyes.

I cerquem el bosc,
perquè sota els pins,
és on millor ...es respira.

I... unes mans.
I... unes mans.
Que ets tu,
que és ...la vida.

COMENÇAVA A PLOURE

(a l'Anna)

Sento que alguna cosa es mor,
quan des de el vaixell
amb la mà em fas adéu.

Veig com t'allunyes
i em vénen ganes,
fortes ganes! de córrer.

Anna... Estimada Anna...

En tots els moments amargs,
és el gran amor per tu
el que m'ajuda a existir.

Des de la clara finestra
molt tristament,
adéu, jo et dic.

No! no ploris,
eixuga't les llàgrimes
i marxa tranquil·la.

Ja és prop, la fi
d'aquest bandejament
absurd i incoherent.

Queien gotes d'aigua,
el cel era fosc,
començava a ploure.

Per a tu; jo tenia ganes,
de saltar i empaitar
el vaixell, nedant.

Amb el teu vestit blau,
i els teus cabells a l'aire,
el teu cos tan dolç,
repenjat a la barana,
m'envies tendres petons;
uns petons mullats
per les salades llàgrimes.

Sento que alguna cosa és mor,
quan des de el vaixell
amb la mà em fas adéu.

Veig com t'allunyes
i em vénen ganes,
fortes ganes! de córrer.

Anna... Estimada Anna...

Un de tants del 1979

EL TORMO I LA LLUNA

Poble que m'abraces
dolçament, i amb tendresa.
El teu alè m'acaricia,
eixugant el meu plor,
i consolant ma tristesa

Dalt de la serreta,
fent-li pessigolles al cel.
El Tormo, fred i nu,
majestuosament encimbellat.

Bosc de pins verds,
d'argelagues, botxes,
farigola i espígol.

Ametllers, vinyes,
olivers i fruiters.
Amb molt d'amor,
cultivats i mimats
per gent treballadora.

Gent pagesa,
forta, ferma,
senzilla i neta.
Gent de la Ribera.

Conec un indret:
Les roques planes,
on es respira

el perfum fragant
a pau i tranquil·litat.

Des d'aquest lloc,
de tan pintoresc paisatge,
que captiva amb frenesí
a un febril poeta,
que una nit clara contemplava;
com l'esvelt Tormo,
de l'encisadora Lluna
follament s'enamorava.

* * * * *

El nostre amor,
diuen que és prohibit.
Són els que creuen que l'amor
comença i acaba sobre el llit.

Tu i jo.
Som dos que pensem,
que el verdader amor,
no és això.

A la vora de qui ens estima,
gaudint d'un bon moment.
Somniem amb la vida,
digui el que digui la gent.

* * * * *

Saps que sóc teu;
no m'importa l'òrbita que segueixis,
el teu perfum és sempre en mi.
El moixons canten cançons;
que em porten el record
del teu somriure encisador,
i em marca al més profund.
El teu somris,
al fons del meu cor
gravat per sempre.
Ja forma part de mi.

* * * * *

Em vas agafar la mà,
perquè a tu t'escoltés.

Per dir-me que junt a mi
tu sempre estaries;
em vas agafar la mà.
Respirava l'alè dels estels,
i vas marxar.
Per tu estimar-nos és pecat,
jo seguiré pecant!.
T'estimaré amb tota la força,
silenciós i solitari
fins a la fi dels meus dies.

* * * * *

L'amor dormit
dels pins cremats,
els miro i miro
i m'entristeixo.
Miro al cel,
i et veig a tu.
Lluna, de cara rodona,
dona'm consol!
alegra'm el cor!
escolta'm un poc...

* * * * *

M'agrada ajudar-te
i donar-te el meu amor.
Quan et sens sola, i tens por;
t'atures del teu caminar,
sents *algo* especial;
i véns a mi a parlar.
La meva veu et calma,
et tranquil·litza ma serenor.
M'agrada ajudar-te
i donar-te el meu amor.

* * * * *

Oh! vell pi verd;
donem un glop d'aire fresc.
La lluna m'ignora,
la tristor em tapa la gola,
em falta oxigen, per respirar.
La lluna passa de llarg.
Oh! vell pi verd;
dóna'm consol, escolta'm el sospir.